

Oheň v srdci

KIO KAN

ELIZABETH HARAN

Copyright © 2017 by Kelly Moran
Translation © Blažena Kukulišová, 2020
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z německého originálu EINE LIEBE IN AUSTRALIEN
vydaného v roce 2020
nakladatelstvím Bastei Lübbe AG, Köln
přeložil Pavel Dufek
Redakční úprava Lukáš Foldyna
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2021
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-546-2

*Tuto knihu věnuji
své sestře Kate Mezerové.
Je to má nejbližší příbuzná
a nejlepší přítelkyně v jedné osobě
a představuje pro mě po celý můj život
zvláštní dar z nebe.
Je pro mě hotový poklad.*

1. kapitola

Nový Jižní Wales 1936

Willie McGregor upustil lopatu. Břinknutí o zem prolomilo tísnivé ticho, které kolem něj panovalo. Stál vedle kopce červené zeminy, kterou předtím ze sytké horniny navršil. Kvůli pekelnému horku, divokým psům, dotěrným mouchám a velké vzdálenosti od civilizace musel Harryho Winstona McLeana pohřbít co nejrychleji. Zatím ještě neměl čas vstřebat, že mu jeho nejlepší přítel zemřel před necelými dvěma hodinami přímo před očima.

Zvedl ze země zaprášený a obnošený klobouk. Harry ho nosil teprve rok, ale i tak vypadal staře, protože hledání zlata v neúprosném australském vnitrozemí s sebou přinášelo mnohé útrapy. Willie třel mezi palcem a ukazováčkem ošoupanou plst a na chvíli se ponořil do vzpomínek. Zlatokopectví doprovázelo mnoho nezdarů a zklamání, avšak Harrymu se stále dařilo Willieho přesvědčovat o kladné stránce každé situace. Byl to dokonalý partner pro práci uprostřed australského vnitrozemí, kde neměli nic než velký sen, několik nástrojů, mapu a stany. Na severozápadě Nového Jižního Walesu, v Zapadákově zvaném Corner Country, se potýkali s prašnými bouřemi, nedostatkem vláhy, miliardami much, mrazivými zimními nocemi a nesnesitelně horkými letními dny.

Willie se rozechvěle nadechl a z klobouku nasál Harryho pach smíšený se zápachem tabáku, potu a prachu. Nato širák zlehka položil na kamarádův hrob. „Chlape, bez hučky přece do nebe nemůžeš,“ zamumlal. V tom okamžiku se mu sevřelo hrdlo, neboť se mu vybavilo, jak mu Harry jednou vyprávěl, že krátký čas dělal ve skotské církevní obci ministranta. Kněz ho přistihl, jak po bohoslužbě upíjí z kalicha mešní víno, a upozornil jej, že pro člověka, který se dopustí

svatokrádeže, není v nebi místa. Harry si už tenkrát nebral servítky a faráři odpověděl, že do nebe nepřijde ani on, protože dělá to samé. Od této výměny názorů se nikdo z jeho rodiny v kostele ve Ferryhillu neukázal.

Harry pocházel z neutěšené čtvrti Aberdeenu, ale krátce po konfliktu s farářem se s rodiči přestěhoval do Redbridge, což je okrajová část Londýna. Tam poznal Willieho ve škole a skamarádili se. Willie o něm tvrdil, že má zlaté srdce a místo v nebi si zaslouží, a nevěděl, co by si bez něj počal.

Willie zhluboka vzdychl a zvedl zrak. Skrz slzavý závoj hleděl na nekonečnou krajinu před sebou, která se v únoro-
vém vedru mihotala. Na čistě modré obloze nad jeho hlavou pálilo slunce. To rozlehlé území a nesmírná vzdálenost na něj byly příliš. Cítil se bezbranný. Nejraději ze všeho by se ze světa vypařil nebo zalezl do nějakého tmavého kouta.

Ještě před několika hodinami spolu živě diskutovali o tom, co budou dělat, až konečně najdou vytoužený valoun ryzího zlata, co jim převrátí život vzhůru nohama. Pro dnešní den přestali kutat a rýžovat, snášeli dříví na táborák a se smíchem vtipkovali o triumfálním návratu do Anglie. Tyhle pošetilé řeči se opakovaly takřka denně, motivovaly je a pomáhaly jim udržovat sen při životě.

Jenže ve zlomku vteřiny bylo všechno jinak. Willie zaslechl zaklení a bezprostředně nato dopadla polena na zem. Znepokojeně se rozhlédl dokola a uviděl, jak za kamenem mizí had. Harry zašeptal, že ho kousl do ruky. Chvilku se na sebe dívali, oba vylekaní. Willie by byl rád Harryho ujistil, že se nic neděje, oba však uměli rozeznat jedovaté hady od neškodných a tenhle vypadal jako pakobra východní, jeden z nejedovatějších hadů na světě.

„Víš jistě, že tě uštkl?“ zeptal se Willie.

Harry si sedl na kmen stromu a na předloktí mu ukázal dvojici stop po kousnutí. „Willie, to přece není možné, abych teď umřel,“ vysoukal ze sebe celý zpocený. „Vždyť v mládí umírají jenom ti vzorní.“

„To je pravda.“ Willieho hlas zněl drsně. „Ty se ještě dožiješ stovek.“

Harry zvažněl. „Chápeš to? Poprvé za dlouhé měsíce mi je zima.“ Ústa měl suchá jako červený prach v okolí.

Krátce nato se dostavily první příznaky ochrnutí a potom mu obličej zmodral. Willie propadl panice a volal o pomoc, jenže jeho hlas pohltila pustá krajina. Beztak křičel marně, to si uvědomoval. Harrymu nebylo pomoci. Zásoby protijedu měli jenom lékaři ve velkých městech. Hadí uštknutí bylo riziko, s nímž se v australském vnitrozemí muselo počítat.

Během několika minut Harry zemřel na srdeční infarkt. Nyní stál Willie u jeho hrobu ve stínu akácie s pocitem, že nechal přítele na holičkách. Bezmocně tam postával celou věčnost, nedokázal kamaráda opustit a zároveň pochopit, že už nikdy neuslyší jeho hlas a nezasměje se vtipům, jaké si vyměňovali. Připadal si osamělejší než kdykoli dřív.

Když se setmělo, došoural se mezi keři akácie a ojedinele roztroušenými stromy zpátky do nedalekého tábora. Rozdmýchal oheň, posadil se, vzal hlavu do dlaní a rozvzlykal se.

Ani si neuvědomil, že je tma. Hodiny zíral do táborového ohně, zdrcený smutkem, jímž překypoval.

„Vili, ty v pořádku?“

Leknutím sebou trhl. Zvedl hlavu a v záři plamenů spatřil důvěrně známý obličej. Ještě nikdy ho neviděl tak rád jako právě nyní.

Na opačné straně ohniště stála Nellie. „Hery chodit po buš s jiný kmen?“ zeptala se, když postřehla, že jsou oba stany otevřené.

Willie mimoděk obrátil zrak směrem k Harryho hrobu.

Nellie se zahleděla stejným směrem a teprve teď si pod jedním stromem všimla hromady hlíny s kloboukem nahoře čili hrobu, jaký měli ve zvyku kopat běloši. Popošla k Williemu. „Co stát se?“

„Kousl ho had,“ vysvětlil stručně chraplavým hlasem.

Nellie potřásla hlavou a posadila se vedle něj na kmen stromu. „Neštěstí. Ty had zabít a vařit.“

Willie byl natolik sklíčený, že se nezmohl na odpověď, natož rozhovor. Přitom se spolu neviděli celý měsíc, protože se toulala v buši s domorodým kmenem Wadigali.

„Vili, já přijít dítě,“ oznámila mu zničehonic.

Chvilí trvalo, než mu to zapálilo.

Napřímil se a zadíval se jí hluboko do tmavých očí. „Nellie, co to povídáš?“

Pohladila se po břiše, vzala jeho ruku do dlaně a položila ji na křivku pod hrudníkem.

Zíral na ni. Vždycky ho s Harrym potěšilo, když k nim přišli Australci na návštěvu, společně pojedli a popili pivo, které si vozili z Tibooburry, vzdálené vzdušnou čarou osmdesát kilometrů. Po měsících v buši se jeho představa o romantice zásadně změnila. Nellie byla prostá dívka, nemusel s ní vést zbytečné povrchní debaty, a navíc se v jeho společnosti cítila dobře. Několikrát za ním přišla za tmy do stanu a on její výzvou nepohrdl. Bylo to takové přirozené. Mezi těmito návštěvami se často celé týdny nepotkali, neboť se bez rozloučení vypařila s příslušníky svého kmene do buše. Dřív nebo později se pak vždycky objevila, jako by se nechumelilo. Jemu to vyhovovalo. Koneckonců se hodně zaměřoval na plány, jaké měli ve vnitrozemí s Harrym. A zcela jistě si nepřipouštěl případné následky noci strávených společně s ní.

„Mimčo,“ vypravil ze sebe nevěřičně.

S úsměvem přikývla a oči jí ve svitu ohně jiskřily štěstím. Nikdy se jí nezeptal na věk, ale odhadoval, že jí je mezi dvaceti a třiceti. Stále vycházel z toho, že se jednou provdá za člena svého kmene a bude s ním mít kupu dětí.

„Nellie, to dítě je... moje?“

Opět pokývala hlavou, láskyplně si hladila břicho a přitom se dál usmívala. Pak vstala a zmizela ve tmě, zase bez jediného slůvka. To jí bylo podobné. Přišla mu sdělit novinu,

nic víc, a nechala ho o samotě, aby se mohl sžívat s vědomím, že z něj bude otec.

Willie znovu koukal do ohně. *Dítě!* Rty se mu protáhly do mírného úsměvu, jenže vzápětí ho přemohl hluboký smutek a nanovo se mu do očí draly slzy. Jak ztratil nejlepšího přítele, nezbyl mu nikdo, s kým by se mohl o radostnou zprávu podělit. Bylo totiž nemyslitelné, aby se při příštím pobytu ve vesnici svěřil tamním lidem, že s ním čeká dítě domorodka. Sice se to stávalo běžně, ale běloši to neschvalovali a určitě se tím na veřejnosti nikdo nechlubil. Tak jako Nelliin otec, bílý kopáč opálů z okolí vesničky White Cliffs, ležící severovýchodně od Broken Hillu. K dceři se nehlásil, a tak ji matka odvedla ke svému kmeni.

Normálně Willie s Harrym jezdili do Tibooburry jednou za měsíc, prodávali tam nalezené zlato a nakupovali potraviny a pohonné hmoty. Pokud jim zbylo dost peněz, seděli několik hodin v hospodě a bavili se s vesničany, jinými zlatokopy a statkáři.

Během prvních návštěv v Tiboobuře chodili pokaždé do hotelu *Family*, postaveného v roce 1881 jako jednopatrová budova z pískovce. Jednou večer se však v opilosti surově servali s dalšími kopáči. Potyčka skončila rozbitými okny a rozmlácenými židlemi a stoly. Hostinský Barney Finnegan, paličatý Ir, jim na půl roku zakázal vstup. Odmítl jejich omluvu i nabídku, že místo zákazu nahradí škodu. Willieho s Harrym to dopálilo a změnili lokál. Začali chodit do hotelu *Tibooburra* a zařekli se, že v hotelu *Family* už nikdy neutrátí ani vindru.

Elegantní dvouposchodový pískovcový hotel *Tibooburra* stál na rohu Briscoeovy a Willsovy ulice. Majitel Mick Barlow byl slušný člověk, ale od manželčiny smrti měl s řízením lokálu potíže. Aby ne, vždyť Beryl byla v jejich podnikání hnací silou, starala se o účetnictví a pořádala různé akce. Mick ještě tak udržoval v provozu výčep, ale víc toho už nesvedl. Před pěti měsíci hostinec nabídl ke koupi

a plánoval si, že se následně odstěhuje do Sydney. Tvrdil, že dostal spoustu nabídek, ale dosud se nic nezměnilo.

Stejně jako Mickovi bylo i Williemu zatěžko pokračovat v práci sám. Od Harryho smrti uplynulo sotva několik dní, a už nejednou přemýšlel, jestli by se neměl snu o zlatém pokladu vzdát. Než odjel do Tibooburry ohlásit Harryho úmrtí, dokonce zboural tábor. V Tibooburře sice nebyla policejní služebna, ale poštmistrová Florence Kingsleyová poslala telegram na policejní stanici v Broken Hillu. Pak ještě Willieho uvědomila, že musí vyhotovit zprávu o události a místě, kde Harryho pochoval. Willie také podal dopis jeho sestře. Smolil jej dlouhé hodiny, protože se mu pořád nedařilo Teresu ušetřit okolností smrti. Moc dobře věděl, jaký otřes jí ztráta jediného bratra způsobí.

Potom se skoro nahnul z hotelu *Tibooburra*. Mick Barlow a pár místních, kteří jeho i Harryho znali, do něj lili jedno pivo za druhým. Uvažoval, že by zůstal ve vesnici a do důlní oblasti už nikdy nevkročil, jenomže se k tomu nedokázal odhodlat. Nechtěl Harryho zklamat a jen tak lehce se vzdát. Vždyť mu u hrobu odpřísáhl, že bude v hledání pokračovat. Vrátil se tedy do dolu a dřel ještě usilovněji než dřív. Vlastně i proto, aby unikl samotě a beznaději. Kolikrát se přistihl, jak si s Harrym nahlas povídá a slibuje mu, že na jeho památku bude po zlatu pátrat dál, i kdyby ho to mělo stát život. Vždycky když už byl dehydrovaný a všechny svaly měl rozbolavělé, v duchu slyšel, jak ho Harry povzbuzuje, aby vytrval.

Po večerech doufal, že se setká s Nellíí nebo členy jejího kmene, avšak ze tmy na opačné straně ohniště se nikdo neobjevoval. Ještě nikdy se necítil tak opuštěný a brzy musel konstatovat, že si samota podivným způsobem zahrává s rozumem, až to u člověka vyvolává tíseň. Dospěl k závěru, že pokud hodlá zůstat při smyslech, nesmí se v buši zdržovat sám dlouho.

2. kapitola

Nellie se tiše přikradla tmou do Willieho tábora. Ležel stulený před ohništěm. V první chvíli se lekla, že i jeho uštkl had. „Vili!“ vykřikla. „Ty mrtvý?“

„Hm,“ zamručel rozespale. „To jsi ty, Harry?“

„Ne. Neli.“

S povzdechem se posadil. Obličej měl zaprášený. Podle všeho usnul na kmeni vedle ohně a spadl na zem. Celý den kopat a rýžovat zlato člověka strašně unaví, a když je na to sám, jde to dvojnásob pomalu. Jenže nezapomínal, jak u Harryho hrobu přísahal, že nepřestane pátrat po velkém valounu ryzího zlata, o jakém měli v těch končinách tušení. Nalezli již spoustu železné rudy a hlíny, takže si byli jistí, že v okolí musí být i zlato. Willie dokonce pár gramů našel, a to jeho přesvědčení posílilo. Ještě mu zbývalo narazit na pořádnou hroudu. Území o rozloze třinácti set čtverečních kilometrů na severu Nového Jižního Walesu od začátku osmdesátých let minulého století neslo jméno Zlatonosné pole Albert. Tenkrát tu rýžovaly stovky zlatokopů, ale ani všichni dohromady nestačili prozkoumat každický čtvereční centimetr. Zkrátka to nebylo možné. Když se u Kalgoorlie v Západní Austrálii otevřela větší zlatonosná pole, většina zlatokopů se tam přesunula. Po padesáti letech v oblasti zbylo už jen málo prospektorů a několik jich potkalo štěstí. I to Willieho povzbudilo, aby toho nenechával.

Nyní se vzchopil. Nějaký čas se neviděl s Nellií, ale často na ni myslel. V neposlední řadě proto, že měla zanedlouho přivést na svět dítě. Břicho jí už pěkně narostlo.

„Ahoj,“ pozdravil. Byl na rozpacích, že ho zastihla v takovém rozpoložení.

„Vili fajn? Pít moc?“

„Ne, ne, nic mi není. Poslední dobou jsem prostě nějak přepracovaný. Jak se ti daří?“

„Dobře. Stavět tábor.“ Ukázala za sebe, kde Willie ve tmě rozeznal dvě starší ženy. „Dítě přijít brzy.“

Rázem ho zaplavila vlna vzrušení. Pocítil radost, že Nellie porodí nablízku. „Neměla bys vyhledat doktora?“

Zasmála se. „Ne. Proč?“

„Aby ti s porodem pomohl.“ O průběhu porodu toho sice věděl tak málo, že by se to vešlo na poštovní známku, ale byl přesvědčen, že by u toho měl být lékař. „Rád bych, aby se ti dostalo nejlepší péče. O výlohy se postarám.“

Znovu to přešla smíchem. „To v pohodě. Až dítě přicházet, ženy z náš kmen pomoct.“

Jak slíbila, postavila si tábor poblíž. Willie se na ni chodil každý večer mrknout, zpravidla za soumraku, kdy už bývalo chladněji. Navzdory nevolnosti si nikdy nepostěžovala. V polední výhni spala v bivaku, který postavily ty dvě starší ženy. I ony v době největšího denního horka odpočívaly. Jinak si vzaly na starost obstarávání potravy v buši. Ve Willieho přítomnosti se chovaly ostýchavě a udržovaly odstup. Obyčejně se diskrétně vytratily nebo posadily na protější stranu ohniště.

Jednou večer, když Willie přišel do tábora, v něm už bylo plno domorodců, včetně několika dětí. Chtěl se stáhnout, avšak Nellie trvala na tom, aby zůstal, a muži s tím souhlasili.

Skolili emua, položili ho do jámy a zakryli žhavými uhlíky. Když bylo maso upečené, rozporcovali ho a rozdělili mezi přítomné. Poprvé za dlouhé týdny Willie jedl jiné maso než z konzervy a náležitě si na té dobrotě pochutnal. Kostí a nepoživatelné zbytky odhazovali. Dingové už věděli, jak s nimi naložit. Po jídle muži dávali k dobrému historiky. Přestože Willie jejich řeči nerozuměl, upřeně poslouchal. Vypravěči mluvili živě, líčení připomínalo divadelní hru. Neušlo mu, že i Nellie si společnosti svých

lidí užívá, a těšilo ho, že jej mezi sebe berou. Zato běloši k domorodým kmenům tak snášenliví nebyli. Pokud se ukázali ve vesnici, setkávali se pouze s opovržením, nezřídka je odtud běloši vyháněli a tu a tam na ně farmáři dokonce stříleli, neboť podléhali obavě, aby jim Australci neukradli ovce nebo hovězí dobytek.

Další den se Nelliin rod vzdálil a ji s oběma ženami tam nechal samotné.

Uprostřed noci Willieho probudil pronikavý křik. Do té chvíle spal tvrdě, protože za sebou měl obzvlášť perný den. Vysoukal se ze stanu a naslouchal. Možná se mu jenom zdál zlý sen. Jenže vtom ten strašný křik narušil noční klid zas. Nellie!

Chvatně si nazul boty a vyběhl z tábora. Ležela na zádech celá zpocená, její tělo se zmítalo v silných porodních bolestech. Willie doposud nic takového nezažil. Znepokojeně upřel pohled na porodní báby, ty však působily klidně a bezstarostně. Jedna z nich ovívala Nellii větvičkou, aby se jí lépe dýchalo, a přitom zpívala. Druhá mezitím míchala lektvar, který měl rodičce zjevně pomoci od bolesti. Willie sice pochyboval, že domorodý odvar bude účinkovat, ale sotva obavu vyjádřil, Australky ho zlostně odehnaly. A tak se stáhl do svého tábora. Ale ani ten mu klidu nedopřál. Nezbývalo mu nic jiného než ženám důvěřovat. Nicméně se dál trápil, protože Nelliin křik stále neutuchal.

Krátce před východem slunce to už nevydržel. Zrovna když se ji rozhodl odvézt k lékaři, náhle nastalo ticho.

Potom se ze tmy vynořila jedna z žen a pokynula mu, aby ji následoval. Šel za ní, a jelikož mu vůbec nenaznačila, co se stalo, maloval si ty nejděsivější scénáře. Srdce mu divoce tlouklo. Je Nellie mrtvá? Co je s dítětem? Hrozně si vyčítal, že ji rovnou neodvezl k doktorovi. Přitom dobře věděl, že v Tiboobuře ordinuje jenom jednou za měsíc, takže by museli mít velikánské štěstí, aby ho tam zastihli právě dnes.

Alespoň to však mohli zkusit. Takhle si nikdy neodpustí, že nic nepodnikl.

Nellie seděla se svěšenou hlavou u ohně a působila zcela vyčerpaně. Letmo se rozhlédl, ale dítě nikde neviděl. Bylo mu těžko u srdce. Pocit viny v něm rostl.

Přistoupil k ní se slzami v očích. „Ach, Nellie. Přece jen jsem tě měl vzít k doktorovi.“

Udiveně zvedla hlavu. „Proč?“

„Kvůli dítěti... Třeba by ho dokázal zachránit,“ zajíkal se. Svraštila čelo. „Co ty říkat?“

Jedna žena k ní přišla a vložila jí do náruče zavinutý uzlíček. Nellie zvedla zrak, pousmála se a opatrně odhalila obličej novorozeněte.

Willie se na ně podíval. Vypadalo překrásně, i když se nehýbalo. Přemohl jej soucit s rodičkou. Tolik si vytrpěla, a stejně má teď zlomené srdce. Měl na sebe vztek, že nic neudělal. Na druhé straně si říkal, že když teď Nellie truchlí, na sebeobviňování není vhodný čas.

Opatrně se dotkl drobounké tvářičky a leknutím ucukl, poněvadž se hlavička pomalu pohnula.

„Vili, my mít holčičku,“ oznámila mu čerstvá matka. Druhá žena přiložila dříví do ohně.

„Vede se jí... dobře?“ koktal Willie nevěřičně.

„Ano.“ Nellie se na něj unaveně usmála.

Dlouho se nebyl schopný pohnout. Stál jako omráčený. Zachvátily ho silné emoce. S úctou k novému životu si tvořička pořád prohlížel.

„Máme holčičku,“ šeptal dojatě. Její jemné rysy v září ohně svítily a pohled na ně jej hřál u srdce. Ani v nejmenším nepochyboval, že je jeho. Pouto, které k ní cítil, bylo bezprostřední a tak ohromné, že z toho měl knedlík v krku. Plet měla daleko světlejší než Nellie, jejíž otec byl také běloch, zato vlasy tmavé jako noc a velmi husté.

I matka pozorovala miminko láskyplně. „Naše děvčátko ty líbit?“

„Je nádherné,“ zašeptal drsným hlasem. „Překrásné.“ Oči se mu zalily slzami. „Cítíš se dobře?“

„Ano.“

Zachvátil ho pocit vděčnosti. „Nellie, to jsi zvládla znamenitě. Zasloužíš si odpočinek.“

V tom okamžiku holčička otevřela oči a Williemu se srdce div nerozskočilo radostí. Prstem ji rozechvěle šimral na hebounké líci. „Jak ji pojmenujeme?“ zeptal se rozněžněně.

Nellie pokrčila rameny.

„Mně se líbí Kate,“ navrhl. „Jmenovala se tak moje máma. Kate McGregorová zní vznešeně, nezdá se ti?“

Podívala se na něj tázavě. „Co znamenat vznešeně?“

Hledal co nejlepší vysvětlení. „Jako někdo mimořádný,“ vylezlo z něj konečně. „Třeba vaši kmenoví šamani. Někdo, kdo je v rodě výjimečný.“

Podle toho, jak se zamračila, mu neporozuměla. Něco řekla ženám domorodým jazykem. Willie rozeznal slovo *Kejdy*. Pravděpodobně tak vyslovila jméno, které vybral. Pro něj to zkratka byla Kate. Kate McGregorová. Byl přesvědčen, že to jednou dotáhne daleko. A cítil, jak se uvnitř jaksi změnil. Jako by pro něj už nebylo v životě nic důležitějšího než tenhle drobeček.

Než se konečně vrátil do svého tábora, slunce se vyhouplo nad obzor. Nellii se klížila víčka, a aby se mohla vyspat, jedna žena jí dítě odnesla.

Willie se hned zašel pochlubit novinou ke kamarádovu hrobu.

„Harry, mám dcerku,“ vyprávěl mu nadšeně. „Krásnější dítě jsem v životě neviděl. Měl bys ho vidět!“ Vždycky si Harryho představoval jako veselého člověka, který se se svými dětmi hodně vyblbne, a tahle myšlenka jej zasáhla. „Sám skoro nemůžu uvěřit, že je ze mě táta. Přišli jsme sem hledat zlato. To se nám sice zatím nedaří, zato jsem teď našel v dceři něco mnohem cennějšího. Dal jsem jí jméno Kate. Po mámě.“ Ta mu stejně jako otec zemřela.

Při vzpomínce na ni se zhluboka nadechl. „Víš, rád bych se o tu radost podělil se ségrou, ale znáš ji. Nikdy by mi neodpustila, že mám dítě s Austrálkou. Pamatuješ, co mi řekla těsně před naším odjezdem z Anglie? *At budeš dělat cokoli, ne aby ses moc kamarádil s domorodci.* Vím přesně, jak to myslela. A co jsem udělal?“ Harry mu jako jediný rozuměl. „Škoda, že si spolu nemůžem na Kate připít.“ Pod tíhou těchto pocitů klesl k zemi a vzlykal.

Několik dnů nato se Willie po práci jako vždycky těšil na Kate a pospíchal do Nelliina tábora. Jenomže v něm nikoho nezastihl. Zůstal stát jako přimražený. Pohled na liduprázdný prostor jím otřásl. Jako omráčený zíral na dohasínající zbytky ohniště. Bivak, ve kterém se Kate narodila, byl ten tam. Po domorodcích nezbylo skoro ani stopy.

Točil se dokola, napadlo ho na ně hlasitě volat, ale nejspíš už byli pryč celé hodiny. Ode dne, kdy Kate přišla na svět, se na ni den co den těšil a nemohl se dočkat, až ji večer zase uvidí. Bavilo ho chovat ji v náruči, mluvit na ni a nosit ji sem a tam. Když se lopotil s rýžovací pánví na zlato, pohánělo jej radostné očekávání večera. A najednou netušil, kdy se s nimi opět shledá. Mohlo to trvat několik dní, týdnů, nebo dokonce měsíců. Austrálci se neřídili žádným rozvrhem. Byl z toho zdrcený a dělal si starosti, zvláště potom, co se přihodilo Harrymu.

Smutně se ploužil zpátky do svého tábora a sedl si k Harryho hrobu.

„Tak si, kamaráde, představ, že je v trapu. Moje dcerka je fuč. Já vím, že Austrálci pokaždé vypadnou beze slova, maj to ve zvyku a doted' mi to nevadilo, ale tentokrát mě mrzí, že mě Nellie neupozornila. Ani jsem se se svou holčičkou nemoh rozloučit.“

Tu noc se Willie moc nevyspal. V hlavě mu ustavičně strašily nejděsivější scénáře, všechno od prашných bouří po pokousání mravenci, ba co hůř, hadí uštknutí. A pak ty

otravné mouchy! Při pomyšlení, jak po Kate lezou, se otřásl hrůzou. Jistěže na ni budou Nellie a ženy dávat pozor, ale to ho neuklidnilo. Jejich životní styl se od jeho tolik lišil. Poprvé v něm hlodala pochybnost, zda je Nellie pro jeho dceru ta pravá. Přitom mu bylo naprosto jasné, že nemá jinou možnost. K sobě si Kate vzít nemohl. Přesto na něj starosti doléhaly.

Dny ubíhaly a Willie pracoval ještě zarputileji než dřív. Stesk po maličké dokázalo odvrátit pouze úplné vyčerpání. S postupem času si znovu zvykal být sám a ani nejezdil do Tibooburry. Ustrnul v rutině, kterou tvořila dřina, málo jídla a neklidný spánek. Dny se protáhly v týdny a on jen doufal, že se mu Nellie s Kate vrátí.

Pracoval vedle velké skály, po níž po dešti stékala voda. Kopal u úpatí, neúnavně plnil obsahem lopaty rýžovací pánev a míchal jí, aby roztrídil zeminu podle hutnosti. Kdyby měl štěstí, ulpěla by na dně pánve zrnka zlata. Zas a zas do ní ze strany štouchal, aby se zbavil kamínků a hlíny. Prozatím se na něj štěstí neusmálo, ale intuice mu napovídala, že by zde měl kutat dál. Opět zaryl lopatu do země těsně vedle skály a kousek se jí odštípl. Naplnil pánev a míchal jí, dokud v ní nezůstal už jen onen úlomek. Vzal ho do rukou, prohlížel si jej a pořád dokola otáčel. Nevěděl, jestli má věřit vlastním očím. Jakmile prsty očistil povrch, vyšla na světlo krásná zlatá barva. Vtom mu došlo, že je ten kus neobyčejně těžký. S rostoucím vzrušením oškrabal dlátem vrchní vrstvu horniny. Nebyla silná. Pod ní zbyl vskutku velký valoun ryzího zlata. První fakt rozměrný! Takový, po jakém páslí. Dostal z toho závrať. Potácel se s ním k Harryho hrobu.

„Našel jsem ho!“ volal už zdálky a padl na kolena. „Objevil jsem valoun jako hrom.“ Zaklonil hlavu a spustil vítězoslavný ryk. Potom vyskočil a hopsal, jako by měl pod nohama rozžhavené uhlíky, rozpřáhl ruce, plakal a smál se

zároveň. Nakonec se zcela vyčerpaný svalil k zemi. Nemohl se na zlatou hroudu vynadávat. V odpoledním slunci se nádherně třpytila. Stěží uvěřil, že je pravá.

O tomhle okamžiku nesčíslněkrát snil, ale skutečnost byla ještě lepší, než jak si to maloval. Až valoun prodá, sice se z něj nestane milionář, na to byl moc malý, ale aspoň by utržil dost peněz, aby mohl začít nový život. Představoval si triumfální návrat do Anglie. A výraz těch, kdo pochybovali, že s Harrym zlato někdy najdou. Nejednou o této situaci žertovali.

„Harry, bez tebe to nebude ono,“ posteskl si nahlas. Měl hrůzu z toho, až se setká s Harryho příbuznými. Pokud jde o vlastní rodinu, ta bude nesmírně ráda, že ho zase vidí. Především sestra Madge a její manžel Trevor Thompson. V myšlenkách zabloudil ke Kate. „Možná se se svou holčičkou už nikdy neshledám,“ zašeptal a pocit štěstí se vypařil jako déšť v poušti. Jako by si byl toho dilematu vědom. V noci nedokázal usnout. Nedaly mu spát myšlenky, které se mu honily hlavou, stejně jako hrouda zlata pod polštářem. Ale dokud ji tam cítil, byl si jistý, že se mu to nezdá.

3. kapitola

Na sotva viditelné cestě z tábora do Tibooburru ubíhaly kilometry velice pomalu. Až ve čtyři hodiny odpoledne konečně dorazil za doprovodu mračna prachu do cíle. Minul hotel *Tibooburra*, pokračoval k obchodu *Corner Country* a tam užitkovou fordku s promáčknutou karoserií zaparkoval. Od chvíle, kdy si ji v Broken Hillu pořídil, mu sloužila dobře, zvláště když se vezme v úvahu terén a stav silnic, po nichž jezdil. Potřeboval nové pneumatiky a brzdy

a po střetu s klokanem, který se cestou zčistajasna vynořil ze tmy, také nový reflektor. Navíc ho skrz vyschlý kožený potah sedadla píchala péra. Ale kdyby auto udržoval svědomitě, mohlo by fungovat ještě dlouho.

Ne poprvé ho napadlo, že Tibooburra musí být jedno z nejošklivějších míst v Austrálii. Kontrast s jezerní oblastí v Anglii nemohl být větší, hlavně ve srovnání s překrásným hrabstvím Cumbria, kde žila jeho sestra. Willie si připomněl kopcovitou zelenou krajinu a idylické vesnice s chalupami s doškovou střechou a zdmi pokrytými rozkvetlými popínávyými rostlinami. V Tiboobuře za celou dobu neviděl jediný zelený keř, natož květinu v zahradě. Tady se s vedrem potýkal i nejdolnější plevel. Nepřekvapilo by ho, kdyby tam jednou přijel a celá vesnice byla pohřbená pod všudypřítomným prachem. V létě v ní byla výheň jako v tavicí peci, a přesto tu žila nejudatnější zvířata: emuové, klokani, ještěři, hadi a draví ptáci – a miliardy much.

Byla sobota, den, kdy se sem často sjížděli farmáři s rodinami, aby si doplnili zásoby potravin a po náročném týdnu v těžkých podmínkách na statku ve vnitrozemí přišli trochu mezi lidi.

Před hospodami parkoval půltucet vozidel. Willie mezi nimi poznal vozy Jerryho Baldocka a Tonyho Wilsona. Zatoužil po tom, přisednout si k nim v hotelu *Tibooburra* a spláchnout prach dobře vychlazeným pivem. Už se mu na něj sbíhaly sliny, ale nejdřív musel ještě zařídit něco důležitého.

Ze sedadla spolujezdce vzal pytlík a vydal se do obchodu. Před ním narazil na tři domorodce, kteří seděli ve stínu zdi.

„Leo, doufám, že máš v trezoru hodně prachů,“ volal už ode dveří.

Leo a Florence Kingsleyovi provozovali ve vsi již bezmála deset let jediný krám. Prodávali nejrůznější zboží, včetně benzínu. Ale jako mnoho lidí ve vesnici s hrstkou obyvatel měli každý ještě další příjem. Leo obchodoval se zlatem a Florence pracovala jako poštmistrová.

Leo nebral Willieho poznámku vážně. Bodejt, vždyť ji pronášel pokaždé, kdy se u nich zastavil. Tomu také odpovídala stále stejná šablonovitá reakce: „Copak, našel jsi snad velký valoun zlata?“

Jenomže tentokrát Willie napochodoval k prodejnímu pultu s pytlíkem přes rameno. „Dneska mi můžeš věřit. Vyndej největší váhu. Budeš ji potřebovat,“ vyzval jej a prudce postavil sáček na pult, až to dutě bouchlo.

Přestože to Leo slyšel, pořád mu nevěřil. Příliš často mu zlatokopové nosili hroudy horniny a vydávali je za zlato. Na jednoho se pamatoval docela přesně. Zašel tak daleko, že kámen natřel zlatou barvou. Připadalo mu to strašně vtípné, dokud mu Leo neoznámil, že mu jeho falzifikát rozbil váhu, takže mu dluží pět liber.

„Tak dobře, Willie,“ vzdychl Leo. „Ukaž, co máš, ale počítej s tím, že kurz kamení je dnes stejnej jako včera, minulej měsíc a loni: nula!“

„Srandičky. Však on tě smích přejde.“ McGregor se ohlédl přes rameno, aby se ujistil, že jsou v krámě sami. Potom rozevřel pytlík a vytáhl zlato.

„Panebože na nebesích!“ zahalekal Leo vyjeveně a podíval se na Willieho nevěřičně. „Ten je pravej!“

„To se ví, že je pravý!“

„Ten je panečku ohromnej. Určitě bude mít šest kilo... Nejmiň. A ta barva... Willie, to zlato má vysokou kvalitu.“

Vtom do obchodu vešla Flo, zaslechla nadšené hlasy a spěchala k nim. „To je celé z ryzího zlata?“ Ani ona takový kus ještě nikdy neviděla.

Leo ho důkladně prohlížel. „Ano, je. To byla moc šťastná trefa. Kamaráde, srdečně blahopřeju! Mám z toho radost spolu s tebou.“ Silně Williemu potřásl rukou. Zpod pultu vytáhl největší váhu. Byla zaprášená, protože se dlouho nepoužívala. „Tak se podíváme, kolikpak váží.“

Oběma rukama valoun zvedl a položil na misku. „Propánakrále!“ zvolal užasle. „Tak jsem se v odhadu splet. Váží

ještě o půl kila víc. Přesně šest a půl kilogramu. Ani tomu nemůžu uvěřit! Za deset let jsem tak velké valoun nevážil.“ Mrkl na Willieho, z jehož tváře vyzářovala nejen radost. „Harry by na tebe byl hrdej,“ poznamenal Leo soucitně. Williemu se oči zalily slzami.

„Jenže tady není, aby se mnou moh naše štěstí oslavit,“ namítl Willie drsným hlasem.

„To přece není tvoje vina.“

„Asi ne, ale měli jsme zlato najít spolu. Přišli jsme sem se společným snem a zatraceně jsme makali, pořád spolu. Dennodenně jsme se o tomhle okamžiku bavili. A teď tu stojím úplně sám. Nemám z toho dobrý pocit.“

„Chápu, ale tak to v životě chodí, nemám pravdu? Vždycky nebejvá spravedlivej.“

Willie pokýval hlavou. Harryho mu už nic nevrátí, to mu bylo jasné, a i když to bylo těžké, musel se naučit žít bez něj.

Flo mu konejšivě položila ruku na rameno. „To se spraví, můj milý, jen tomu musíš dát čas,“ utěšovala ho laskavým tónem, takovým mateřským způsobem, kterého si u ní cenilo mnoho obyvatel Tibooburry. Flo i Leo hráli ve vsi zvláštní roli. Lidé za nimi chodili, kdykoli potřebovali právní, osobní nebo prostě jen přátelskou radu.

Leo spočítal, kolik musí za zlato vyplatit. „Willie, tentokrát jsi měl pravdu. V trezoru nemám dost peněz, abych moh tolik zlata koupit. Půjde to až v pondělí odpoledne, kdy tu bude obchodník se zlatem z Broken Hillu. Jestli nechceš čekat na celou sumu, můžu ti jako zálohu nabídnout čtvrtinu. Dneska se za unci zlata dává 19,74 libry, to tvoje má 230 uncí, 230 krát 19,74 dělá...“ Napsal čísla na kus papíru a písemně je vynásobil. „To máme 4 540,20 libry. V příštích letech už nemusíš pracovat.“

„Čtyři a půl litru!“

„A pár drobnějch,“ doplnil Leo pro přesnost.

„Tolik prachů jsem nikdy neměl.“ Willieho to úplně vyvedlo z míry. Vždyť s Harrym přijeli do Austrálie dohromady s dvěma sty librami, a i na tuto částku dlouho šetřili.

„Určitě to budeš chtít oslavit, což bys měl, ale radši si do hospody neber tolik peněz. Většinu si nech u mě v trezoru a vyzvedni si ji až před odjezdem do tábora.“

„To zní rozumně,“ souhlasil McGregor. „Vezmu si teď sto liber, ať můžu pozvat známé na pivo. Přijdeš taky, ne?“

„Pochopitelně. Hned jak zavřu krám.“

„Leo, já se o to postarám. Běž s Williem hned,“ navrhla Flo. Usoudila totiž, že by Willie měl mít s sebou někoho, kdo mu pomůže zachovat chladnou hlavu.

„Určitě?“ ujišťoval se Leo.

„Vůbec neváhej. Koukejte mazat. Willie, ještě jednou gratuluju. Víím, že to je, jako kdybych hrách na stěnu házela, ale moc se neopij.“

McGregor se provinile ušklíbl. „Právě se mi splnil sen. Valoun je tak velký, že mi rozhodně změní život. Něco takového se přihodí jedinkrát za život.“

„Já víím,“ připustila. „Ale pokud to přeženeš, čeká tě celý den kocovina.“

„To sice jo, zato si dnes večer pořádně vyhodím z kopytka.“

Leo vyndal z trezoru sto liber a podal mu je spolu s dokladem o převzetí zlata.

Sotva vešli do hospody, Willie zvolal: „Chlapi, příští rundy platím já!“

Mick Barlow na něj upřel zrak. „Nevykládej mi, žes našel valoun jako pěst.“ Tázavě se zadíval na Lea a ten nadšeně přikývl.

„To si piš, že jo,“ holedbal se McGregor.

„Jak je velký?“ zajímal se jeden vesničan.

„Váží aspoň dva a půl kilo?“ byl zvědavý jiný host.

„Daleko víc,“ naparoval se Willie.

„Těžší?“

„Čtyři a půl?“ zeptal se Mick.

„Dobrých šest a půl,“ odpověděl Willie pyšně.

Ozval se potlesk a hlasitý jásot. Dva muži ho zvedli na ramena.

V sedm hodin večer byl Willie z celé hospody nejopilejší. Leo si mezitím odskočil na večeri domů, ale slíbil, že se vrátí, aby se přesvědčil, zda je všechno v pořádku. Williemu nabídl, že se může jít najíst s ním, on se však nedokázal odlepit od barové stoličky. Mick nachystal sendviče, jenže zlatokop jen pil a pil a na jídlo neměl pomyšlení.

Z ostatních hostů už měli někteří vypito dost, a tak se odešli vyspat z opice domů nebo do auta, zato Williemu se končit nechťelo. Společnost mu dělali Tony Wilson a Jerry Baldock. Jerry býval také zlatokopem a nevěřil, že by se na zlatonosném poli Albert ještě našly velké zlaté valouny. Již několikrát nadhodil, aby jim Willie nalezenou hroudu před prodejem do Broken Hillu ukázal.

„Potřebuješ snad důkaz, že ti nelžu?“ zamumlal Willie nakvašeně.

„Neříkám, že ty a Leo lžete. Ale sám jsem hledal zlato bezmála dvacet let, a tak velký valoun jsem nikdy nenašel. Myslel jsem, že naleziště Albert je už léta vybrakované.“

„Tak to jsem měl fakt pořádnou kliku. Možná mě ke zlatu přived Harryho duch.“

Jerryho pohled prozrazoval, že pochybuje o jeho zdravém rozumu. „Vím, že to zní praštně, ale kolikrát mívám dojem, jako bych slyšel Harryho hlas.“

„Harry byl dobrej chlap,“ uznal Wilson nostalgicky. Kdysi se živil jako žokej a po skončení kariéry šlechtil na jedné malé farmě koně. Když na něj příliš dolehla období sucha, přistěhoval se do vesnice, otevřel si obchod s koženým zbožím a prodával v něm všechno možné od bot přes sedla po bundy vlastní výroby. Stejně jako Willie se opíral o pult, v klíně si hověl pivní mozol.

„Lepšího přítele jsem si nemoh přát,“ dodal Willie tklivě.

„Přesto bych rád jednou v životě tak velký valoun viděl,“ trval na svém Jerry. „Je to tak nesplnitelné přání?“

„Podle mě ne,“ připustil McGregor.

Tony pokyvoval hlavou. „Taky bych ho rád viděl.“

„Až se Leo vrátí, řeknu mu, ať ho vyndá z trezoru,“ slíbil Willie.

„To neudělá,“ tušil Mick. „Na to si moc zakládá na bezpečnosti.“

„V tomhle stavu bysme mu s ním zdrhli sotva,“ prohodil Jerry.

„Dvounohý pes by běžel rychleji než vy, ale tak obrovský valoun taky zahrnuje velké riziko,“ upozornil Mick.

„Třeba by o tobě někdo rád napsal do regionálních novin a uveřejnil tvou fotku s valounem,“ napadlo Tonyho. „Nebo klidně i z novin v Sydney. Moh by ses proslavit.“

„Když se to stane, celou oblast zaplaví prospektoři. Tak jako v osmdesátých letech,“ varoval Jerry.

„Kšeftu by to určitě prospělo,“ uvažoval Mick. „Měl bych objednat víc piva.“

„Já o noviny nestojím,“ zaskočil je Willie. „Toužím po poklidném životě. Leovi rovnou řeknu, ať moje jméno při jednání s obchodníkem se zlatem z Broken Hillu neuvádí a ani mu neprozrazuje, kde jsem zlato našel.“

„Mohl by mu namluvit, že prospektor má valoun už léta a furt jen vyčkával, až cena zlata stoupne. A teď ho prodává jen proto, že potřebuje prachy,“ přemítal Mick.

„Jo, to je dobrý nápad,“ přizvukoval mu Willie vesele. „To by se mělo oslavit. Ještě jednu rundu na mě!“

Po hodině a třech dalších pivech už na sobě Willie začal cítit silný vliv alkoholu.

„Micku, je hotel pořád ještě na prodej?“ zahuhňal.

„Ano. Pár lidí se poptávalo, ale doteď nikdo neučinil nabídku.“

„To mě nepřekvapuje,“ reagoval Willie bezmyšlenkovitě.

„Co tím chceš říct?“ Mick se zatvářil podrážděně.

Willie se rozhlédl. „Je krapet zchátralý.“

„Sotva máš v kapse trochu peněz, hnedka víš všechno nejlepší, co?“

„Nechtěl jsem tě naštvat. Dělalš, cos moh. Ale sám dobře víš, že by hospoda snesla renovaci.“

„V každém případě má něco do sebe. Kdyby ji převzala správná osoba...“

„Vydělával bys víc, kdybys nabízel jídlo a zábavu. Toho pitomce Barneyho Finneganu bys tím připravil o práci.“

„Barney je v pohodě,“ zastal se ho Mick.

„Ale přestaň,“ odporoval mu Willie vehementně.

Mick věděl, že tuhle při nemůže vyhrát, neboť McGregor nenechal na Finneganovi nikdy suchou nit. „Mně самому nechutná, co si uvařím, tak nemůžu od zákazníků očekávat, že to budou jíst oni. Krom toho přece musím čepovat pivo. A co se týká zábavy: Kde ji mám v téhle zapadlé končině asi tak splášit?“

„Jistě by nebyl takový problém sehnat ve vesnici někoho, kdo opeče pár bifteků. A určitě se někde vyskytuje i dosud neobjevený umělecký talent.“

„Já umím zpívat,“ žvatlal Jerry a zanotoval britskou hymnu. Když se přitom pokusil postavit do pozoru, málem spadl ze stoličky.

„Proboha, Jerry, drž klapačku!“ okřikl jej Mick. „Kdo to má poslouchat? Skřehotáš tady jako kakadu. A ty, Willie, si jednou zkus provozovat hospodu. Není to nic jednoduchého.“ A zkrřížil ruce na prsou.

„Přinejmenším vím, že to není nic těžkého.“

„A odkudpak to víš?“ zeptal se Mick podrážděně.

„Moje ségra provozuje v jezerní oblasti v Cumbrii velmi úspěšný hotel. Mokrát jsem u ní byl a pomáhal jí.“

„To z tebe ještě nedělá experta.“

„Taky jsem neřek, že jsem odborník. Každopádně bych to dělal líp než ty.“

„Myslíš?“

„Jo, to si myslím,“ potvrdil Willie.

„Tak to dokaž. Nech těch velkohubých řečí a předved' se. Klidně ti hospodu prodám,“ provokoval Mick. Normálně si žvanění opilců nevšímal, ale sám už nebyl střízlivý a shovívavý jako jindy.

„Platí,“ souhlasil Willie zamračeně. „O jaké ceně se bavíme?“

„Tři a půl tisíce liber, a to je dobrá nabídka, jestli to myslíš vážně.“

Willie zamžoural. Byl si vědom, že Jerry a Tony jejich výměnu názorů se zájmem sledují. Mohl si to dovolit, ale proč by měl zaplatit plnou cenu, když nikdo jiný hotel koupit nechce? „Tři tisíce, a plácnem si,“ odvětil.

Mick chvíli přemýšlel. „Tři tisíce tři sta.“

„Tři tisíce dvě stě. To je moje poslední nabídka.“

„Ujednáno.“ Hostinský natáhl ruku přes pult a podal ji Williemu.

Ten znovu udiveně zamžikal, ale podanou ruku stiskl a potřásl jí.

„Jestli nemluvíš jen tak do větru, tak mi dej zálohu, a hotel *Tibooburra* patří s okamžitou platností tobě,“ vyzval ho Barlow, ačkoli počítal, že z toho Willie vycouvá.

Ten vytáhl z kapsy padesát liber a položil je na pult. „Stačí?“

Mick přikývl, za pultem vystrachal papír a tužku, vypsals dlužní úpis s celkovou prodejní částkou a uhrazenou zálohou. McGregor se podepsal.

V tom okamžiku vešel do hospody Leo a ihned ve vzduchu vycítil napětí.

„Willie, co tady děláš?“ staral se.

„Právě koupil hospodu,“ odpověděl za něj Mick. „Gratuluju, Willie.“

„Cože?“ zděsil se Leo. „To snad nemyslíte vážně!“ Neušly mu Willieho krvavé oči a trhavé pohyby. Vyčítal si, že ho nechal takovou dobu samotného.

„Myslím to smrtelně vážně,“ potvrdil Willie.

„Jen se podívej, jak vypadáš! V tomhle stavu bys neměl dělat důležitý rozhodnutí.“ Káravě se podíval na Micka. „A ty bys neměl zneužívat toho, když se hosti opijou. To je nezodpovědný.“

„Však on ví, co dělá, že, Willie?“

„Pro pána krále!“ rozčilil se Leo. „Vždyť ty jsi taky opilej. Tenhle obchod nemůže bejt právoplatnej.“

„Ale je.“ Mick připlácl na pult dlužní úpis.

„Willie, cos to, člověče, udělal?“ zoufal Leo, když uviděl jeho podpis.

McGregor vstal, položil Leovi ruku na rameno a celou vahou se o něj opřel. „Leo, já vím moc dobře, co dělám. Moje ségra provozuje hotel.“

Leo si ho prohlížel soucitně.

„Leo, teď nemůžu jet domů,“ dodal Willie tiše a zarmouceně. „Bez Harryho ne. A zlato se mi dál hledat nechce.“

„Kvůli tomu jsi ještě nemusel kupovat hospodu.“

„Je to výzva. Takhle tady můžu zůstat, mezi přáteli.“ V očích se mu zajiskřilo. „A budu moct pít piva, kolik se mi zachce – zadarmo,“ zasmál se.

Leo zavrtěl hlavou. „Prochlastáš všechno, co utržíš.“

„Můžeš na mě dohlížet.“

Willie vrávorál ke dveřím na záchod a Leo si vzal do parády Micka.

„Hele, Micku, copak nechápeš, že je Willie mimo, protože přišel o nejlepšího kamaráda? Nedokáže teď uvažovat s jasnou hlavou. Mám strach, že se ráno probudí a bude litovat, že hospodu koupil.“

„Vypadá, že je se svým rozhodnutím spokojený,“ bránil se Mick. Věděl, že jedná sobecky, ale těšil se, až z Tiboburru vypadne.

„Nemůžeš mu dát trochu času na rozmyšlenou, aspoň pár hodin? To by bylo přiměřené i u střízlivýho, natož u někoho, kdo je tak opilej jako Willie.“

Mick se na Lea zadíval kalnýma očima. „Kolik času myslíš, že bych mu měl dát?“ Hrozně by ho zklamalo, kdyby Willie změnil názor, ale v hloubi duše uznal, že mu nějaký čas na rozmyšlenou dát musí.

„Co třeba do zejtřejšího poledne?“

„Tak dobře, to je fér,“ souhlasil Mick.

Jakmile se Willie vrátil, sdělili mu, na čem se právě dohodli.

„Ale já si to stejně nerozmyslím,“ blábolil Willie ospale.

Leovi bylo jasné, že mluví do větru, navíc si nebyl jistý, kolik si toho Willie bude z jejich rozhovoru druhý den pamatovat. Ráno mu to připomene.

„Willie, měl by sis krapet odpočinout,“ navrhl.

„Potřebuju na čerstvý vzduch.“ McGregor chvátal k východu.

„Doufám, že v noci nepojedeš zpátky do tábora,“ dělal si Leo starosti.

„Ne, natáhnu se v autě,“ zavolal přes rameno.

Za deset minut Leo nakoukl do vozu a našel v něm Willieho, jak tvrdě spí.

V neděli ráno Leo a Flo otevřeli před cestou do kostela na hodinu obchod. Když všechno připravili, ona se věnovala zákazníkům a on se šel mrknout po Williemi. Jeho auto však bylo pryč.

Leo neskrýval hořké zklamání a zároveň obavu, zda Willie vystřízlivěl natolik, aby dojel v pořádku do tábora. A byl zvědavý, jestli si vzpomene, že si koupil hostinec, a jestli vůbec bude mít možnost změnit názor.

4. kapitola

Březen 1939

Willie stál na balkoně nad hospodou a už už se chystal do postele, a vtom zahlédl svit Nelliina táborového ohně. Usmál se. Kdykoli byla v okolí, stavěla si tábor za větrným čerpadlem, které do vesnice pumpovalo vodu. Každý večer vyhlížel záři ohně, protože pokud byla nablízku, mohl se vidět také s Kate. Byla skoro půlnoc, jeho dcerka pravděpodobně již spala, ale hned po rozednění měl v úmyslu z vesnice odjet a chvíli strávit s ní.

Willie se podívoval, jak rychle utíká čas. Jeho dceři bylo nyní již dva a půl roku a byla velmi bystrá. Kromě toho nebezpečně zvědavá a nebojácná. Kvůli Nelliinu způsobu života si o ni neustále dělal starosti. Dokonce už uvažoval, že by se s její matkou oženil, aby Kate měla domov, kde by na ni mohl dohlížet, zároveň však věděl, že to dost dobře nejde. Na jedné straně by Nellie nevydržela dřepět na jednom místě, nedokázala by žít bez toulání v buši. Na druhé straně by ho vesničané zavrhli a vyobcovali už jen za to, že má za ženu Austrálku. K domorodcům se ve vsi nechovali dobře, a on by nesnesl představu, že se Nelli a Kate posmívají. A kdyby vyšlo najevo, že je otcem domorodého dítěte, jistě by to bylo špatné pro obchod, a možná by se kvůli tomu nejednou dokonce popral. S nepříjemným pocitem pomyslel na to, co vyprávěli hosté v hospodě: že vláda intenzivně pochyťává domorodé děti, odebírá je matkám a strká do sirotčinců. Dělo se to již několik let po celé zemi, ale proslýchalo se, že poslední dobou úřady prohledávají i odlehlá místa v Novém Jižním Walesu. Vládní úředníci se zaměřovali především na míšence, které pak integrovali do

bělošské společnosti. Willie se bál, že mu Kate seberou a už ji nikdy neuvidí. Dokonce si o tom promluvil s Nellii. I ona dostala strach, nicméně věřila, že dceru dokáže ochránit.

„Pokaždé když ji vidím, mám dojem, že zase povyrostla,“ přiznal druhý den Nellii, když Kate na přivítanou zvedl do vzduchu a políbil na tváře. Jako vždycky si znepokojeně všiml, že nenosí boty, a žasl, jak má na droboučkových chodidlech tvrdou kůži. Nellie nepokládala boty za nutné, a v Tiboobuře by jí je stejně nemohl koupit, aniž by musel odpovídat na zvědavé otázky.

Kate zabrblala cosi v řeči svého kmene. Willie ji naučil pár snadných slov a své jméno v angličtině a nadšeně uvítal, když ho oslovila „táta“. Současně se obával, aby to někdo nezaslechl. Jinak anglicky nemluvila. Willie litoval, že z evropských kořenů pochyťává tak málo.

„Nemůžeš Kate učit trochu anglicky?“ nadhodil. Nellie totiž anglicky přinejmenším rozuměla.

„Ona mluvit jen s náš lid.“

„Já vím, ale přál bych si s ní taky povídat.“

„Ty učit Kejdy angličtina.“

To by se Williemu líbilo. Nejen kvůli sobě, ale i kvůli sestře. Často na ni myslel a moc se mu po ní stýskalo. Několikrát za rok od ní a Trevora dostával dopis, i když sám psal zřídka. Přitom by jí rád vyprávěl o své báječné holčičce, jenomže se to nemohl odhodlat udělat písemně. Madge by se bezpochyby vyptávala, a on by jí raději odpovídal ústně. Během posledních týdnů v něm uzrál nápad odcestovat s Kate do Anglie a představit ji Madge a Trevorovi.

„Nellie, chtěl bych, aby Kate někdy poznala mou rodinu,“ nadhodil váhavě. Nebyl si jistý, jak se k tomu Nellie postaví. Přitom v dnešní době už není cestování tak složité jako dřív. Mohli by letět s aerolinkami Qantas ze Sydney do Singapur a odtud zbytek trasy s Imperialem. Letecky by to sice zabralo několik dní a nejednou by museli přeseďat, přesto by to bylo podstatně rychlejší než lodí.

„Ano. Nápad dobrý,“ odpověděla nečekaně.

Koukal na ni překvapeně. „Moje sestra žije daleko, v Anglii. Museli bychom přes moře,“ vysvětloval. „Letět letadlem.“

„Ty přivést Kejdy domů zpátky.“ Slova „přes moře“ a „letět letadlem“ pro ni zjevně neměla žádný význam. Celý život pobývala ve vnitrozemí a moře nikdy neviděla.

„Samozřejmě. Hospodu nemůžu nechat dlouho mimo provoz. Za pár týdnů bychom se vrátili.“

Přikývla a změnila téma. Williemu se ulevilo, že s jeho plánem souhlasí, a pevně se ho rozhodl uskutečnit. Bude ještě potřebovat její podpis, aby mohl Kate opatřit cestovní pas, ale k tomu bude teprve muset obstarat potřebné doklady.

Než druhý den dopoledne otevřel hostinec, zavolal do cestovní kanceláře v Broken Hillu. Paní Hersellová byla velmi ochotná a poradila mu, že vzhledem ke Katinu útlému věku stačí matčino svolení, aby si mohl dítě nechat zapsat do svého pasu.

Bluey Marshall, který bydlel rovněž v Tiboobuře, provozoval v Goondiwindi deset let hotel Queensland. Když měl nabito, Willie mu tam občas vypomáhal. Nyní ho požádal, zda by za něj pár týdnů na oplátku řídil jeho hospodu. Bluey ihned souhlasil. I on si chtěl zajet do Anglie, ovšem až na začátku srpna, takže Willie teď měl dobrou a vlastně jedinou příležitost, aby Madge spolu s Kate navštívil.

Ještě ten večer znovu zašel za Nellií, ujistit se, že mu dává svolení. Ta mu jen řekla, že je dobré se vidět s rodinou, byt žije „na jiném místě“, jak se vyjádřila. Nejspíš si myslela, že prostě bydlí v nějaké vzdálenější části Austrálie. Rodina pro ni byla důležitá, o tom se přesvědčil. Sice vyrůstala bez otce, ale tolik to nevadilo, protože v jejím kmeni se staral jeden o druhého, a ani nemuseli být pokrevní příbuzní. Po

rozhovoru s ní už neměl pocit viny, že chce Kate předvést své rodině. Byl na ni hrdý, přestože mu zbabělost nedovoľovala se k ní v Tiboobuře přiznat. Přesto si přál, aby ji jeho rodina poznala coby jeho dceru.

Pustil se do plánování cesty a vyřizování formalit. Flo mu ofrankovala obálku s pasem a on se vymluvil, že mu propadá a potřebuje prodloužit platnost. Následující týdny už jen netrpělivě čekal, až mu pas přijde z Canberry zpět s Katiným jménem. Jakmile ho konečně držel v ruce, opět zavolal paní Hershellové z cestovní kanceláře v Broken Hillu a objednal si cestu do Anglie. Celá vesnice se dověděla, že tam odjíždí, avšak nikdo netušil, že s sebou bere dceru.

Květen 1939

Konečně nadešel den odjezdu. Brzo ráno Willie naložil kufr do auta a vydal se do tábora za Nellií. Neměl ponětí, jak zareaguje, až jí bude Kate odvádět, a bál se, aby si to nerozmyslela, ale jak se zdálo, brala to s klidem. Po krátkém srdečném rozloučení Willie a Kate vyrazili na cestu.

Nejprve jeli kolem tří set padesáti kilometrů po prašných silnicích do Broken Hillu. Pětihodinová jízda byla náročná, ačkoli v Austrálii nebývá na sklonku podzimu velké horko. Kate si první cestu v autě užívala a okouzleně pozorovala ubíhající krajinu. Přes poledne si na sedadle zdřímla. Willie dělal časté přestávky, aby si mohli protáhnout nohy, a tu a tam si k její ohromné radosti dopřáli sendviče a pití.

Po příjezdu do Broken Hillu šli nakupovat. Košilka a spodní kalhotky, co měla Kate na sobě, totiž byly její jediné oblečení, a proto jí pořídil boty, ponožky, šaty, spodní prádlo a několik svetrů. V Anglii se na konci jara dalo čekat obvyklé chladné počasí, hlavně po večerech. Další oblečení

jí chtěl přikoupit v Sydney, kde měli širší sortiment vhodný do typického anglického klimatu. Doma v buši Kate chodila stále polonahá a bosá. Nyní si za oblečení věčně tahala a zouvala si boty. Willie doufal, že dřív než se seznámí s tetou Madge, na všechno si zvykne.

Po noci strávené v hotelu jeli z Broken Hillu vlakem do Sydney a tam opět přenocovali. Druhý den ráno nakoupili další oblečení a nastoupili do letadla společnosti Qantas. Po mezipřistání v Darwinu doletěli do Singapur. Tam přespali v okouzujícím starém hotelu, k němuž patřila bujně porostlá zahrada s jezírkem. Posadili se na břehu a Willie objednal sobě pivo a pro Kate limonádu. Velké zlaté rybky byly tak krotké, že vystrkovaly hlavu z vody v naději na nějaké to sousto. Kate se tomu hihňala.

Následující den pokračovali s Imperial Airways a po četných mezipřistáních, například v rušné Kalkatě, Dillí, Karáčí, Bahrajnu, Bagdádu, Káhiře, Aténách a Paříži, konečně stanuli v Londýně. Pro Willieho představovala osmidenní cesta napínavé dobrodružství, třebaže mnohdy únavné. Ale to nebylo nic ve srovnání s jeho cestou do Austrálie. Tehdy se s Harrym plavili na lodi. Zabralo jim to pět týdnů a celou cestu přes Indický oceán Willie trpěl mořskou nemocí. Po vylodění v Austrálii ještě v přístavu přísahal, že už nikdy nepopluje po moři.

V Londýně strávili další noc v hotelu, potom nastoupili do vlaku směrem do Cumbrie. Velkoměsto nechali za sebou a obdivovali nádhernou krajinu, menší města a zapadlé vesnice. To, že se po dlouhé době ocitl na britské půdě, vyvolalo ve Williem smíšené pocity. Oživoval si veselé časy s Harrym a vzpomínal, jak je vzrušovalo, když se vypravili do Austrálie pouze s hrstkou snů. Ale vracet se bez něj bylo

ještě bolestnější, než si představoval. Myslel také na jeho rodinu a spílal si, že ji nemá odvahu navštívit.

Naštěstí měl u sebe Kate. Ta mu dělala radost a zlepšovala náladu. Nevycházela z údivu ze všech těch nových věcí, jako jsou letadla, autobusy, vlaky a to, že je všude tolik lidí. Každý den se od otce učila nová slova a také se od něj dověděla, že se brzy seznámí s tetou Madge a strýcem Trevorem.

I na Willieho působily davy lidí v Egyptě a Indii a později v Londýně tísnivě, potom co žil dlouhou dobu v naprosté osamělosti uprostřed Austrálie. Mimoto úplně zapomněl, jak jsou ulice v Anglii úzké. Prašné cesty v Tiboobuře byly naopak tak široké, že se na nich bez potíží otočil volský povoz, a přitom byl provoz minimální. Zato tady to vypadalo, že se počet vozidel zdvojnásobil.

Naproti tomu jízda vlakem do jezerní oblasti jim dopřávala odpočinek. Kupé měli sami pro sebe, mohli si v něm natáhnout nohy a Willie si nemusel dělat starosti, že Kate bude vzrušeným štěbetáním nebo zvědavostí rušit spulucestující. Po víc než dvou hodinách přestoupili v Oxenholmu do jiného vlaku a jeli až do cílové stanice ve Windermere. Odtud pokračovali autobusem do ospalého městečka Ambleside.

Hned jak Willie z autobusu vystoupil, dostavil se pocit, že je doma. Městys působil pokojně a Willie cítil, jak se celý uvolňuje. Když ho teď dělila od setkání se sestrou už jen chvílka, pochopitelně jej přemohlo vzrušení ze shledání, ale na druhé straně zase lítost, že ji o návštěvě neinformoval. Madge si potrpěla na dobrou organizaci. Proto byla tak úspěšná. Mohl jen doufat, že mu to nebude zazlívát.

Pevně držel Kate za ruku a vedl ji po úzkém chodníku podél Jezerní ulice. Zrakem přelétl Windermere, největší jezero v celém kraji, a zhluboka nasál čerstvý vzduch, naplněný vůní zimolezu. Ačkoli se dny v létě prodlužovaly, vzduch byl stále poněkud chladnější. V korunách stromů cvrlikali všelijací ptáci a na zahradách, které míjeli, právě

kvetly květiny všemožných druhů a barev, mimo jiné šafrán, hyacint, zvonek, narcis, tulipán a pstroček dvoulistý. Práce na zahradě nepatřila k Willieho oblíbeným činnostem, v australském vnitrozemí mu však květiny přece jen scházely.

Potom už se mu však v zorném poli vynořilo sídlo Jezerní vyhlídka, které Trevor a Madge již dvanáct let provozovali jako hotel. Koupili ho, když potřeboval opravit, a tělem i duší se pustili do práce. Výsledek byl velmi působivý. K dispozici měli dvanáct pokojů pro hosty, z toho šest s vyhlídkou na zátoku na severním konci jezera Windermere, kromě toho jídelnu, bar a tři společenské místnosti. V zadní části se nacházela velká zasklená dvorana plná rozkvetlých rostlin. Mezi nimi stál bílý proutěný nábytek. Odtud se šlo na terasu, kde hosté sedávali v létě na slunci a pozorovali krásnou zahradu a množství ptáků. V okolí byl bezpočet turistických tras nerušenou přírodou, některé z nich podél vody. Místo skýtalo nesčetné možnosti odpočinku.

Jakmile došli k domu, Willie uviděl Trevara, jak pracuje na záhoně se šafránem. Věděl, že zahrada je jeho útočiště. Madge na něj totiž bez zlého úmyslu kladla vysoké nároky a on na zahradě nacházel klid. Všechno, co zasel, prospívalo. Willie ho měl rád, stejně jako každý, kdo jej znal. Byl to dobrák a pravý džentlmen s vřelou a velkorysou povahou, navíc velmi dobře vypadal. Mimochodem nosil knírek jako Clark Gable.

„Nazdar, Trevore!“ zavolal na něj Willie z opačné strany zdi z pálených cihel, která oddělovala zahradu od chodníku a ulice. Byla nízká, leč natolik vysoká, aby před Trevorovým zrakem zcela zakryla Kate.

„Willie!“ Trevor se narovnal a v tváři se mu rozhostil širokánský a srdečný úsměv. „To je ale překvapení! Vůbec jsem netušil, že se k nám chystáš na návštěvu.“

„Chtěl jsem vás překvapit.“

„Tak to se ti podařilo. Pojď dál.“ Trevor si stáhl zahradní rukavice a spěchal mu naproti po dlážděném chodníčku. Po

obou stranách téhle pěšiny k hlavnímu vchodu kvetly na záhonech zářivé plamenky a pivoňky, které se vedle bílé zdi domu obzvlášť vyjímaly.

Willie obešel zeď, odemkl a při pohledu na Kate zůstal stát jako přimrazený. „No ne, kohopak to tady máme?“

„To je moje holčička,“ odpověděl Willie hrdě. Předtím ji pěkně oblékl do kárované sukně v námořnicky modré a červené barvě a světle červeného pláště s námořnicky modrými knoflíky. Se šarlatově rudou mašličkou ve vlasech a modrobílými ponožkami vypadala jako panenka, úplně jinak než coby malá míšenka, která žila s matkou a dalšími členy domorodého kmene v buši.

„Cože?“ žasl Trevor. „*Tvoje* holčička? Neměl jsem ani ponětí, že...“

„To je dlouhá historie,“ mávl rukou Willie. Ostatně si už dávno nachystal pro Trevora a Madge výmluvu.

„Chápu. Je kouzelná. Jak se jmenuje?“

„Kate,“ odpověděl Willie hrdě. „Kate McGregorová.“

„Pěkné. Jako tvá matka. Ale kdes nechal její maminku?“ rozhlížel se po ulici. „Přijde později?“

„Ne, ona... zemřela.“ V tu chvíli byl Willie rád, že mu Kate nerozumí.

„Ach tak, to je mi líto,“ vyjádřil Trevor soustrast. „Určitě není jednoduché vychovávat malé dítě sám.“

„To teda ne,“ přitakal Willie a hryzalo ho přitom černé svědomí. „Nemám to snadné.“

„Můj ty bože, v tvém životě se toho dost změnilo. Naposlady jsme od tebe měli zprávu, žes našel zlato a koupil hospodu. O ženě ses nezmínil.“

„Hospodu mám v Tiboobuře dál,“ odváděl Willie pozornost od rodinných poměrů.

„Každopádně je prima tě zase vidět. Z té dlouhé cesty musíš být úplně vyřízený. Letěli jste?“

„Jo, ale přesto byla cesta hrozně dlouhá.“

„Pojďte dál a něco zakousněte.“ Trevor mu vzal kufr a Willie nesl Katin menší. „Až tě Madge uvidí, bude radostí bez sebe. Kolikrát si postěžuje, že málo píšeš. Dělá si o tebe starosti, víš?“

„Já na korespondenci moc nejsem,“ přiznal Willie na rovinu.

„Uznávám, že toho je na tebe dost, vychovávat dítě a zároveň provozovat hotel.“

„Jo, to je pravda.“ Willie se mu nedokázal podívat do očí.

„Jen počkej, až Madge tvou dceru uvidí. Samou radostí se zblázní.“

Madge děti milovala, to Willie dobře věděl. Sama jimi obdařena nebyla, ale byla by z ní vynikající matka – srdečná, trpělivá a velmi láskyplná.

Trevor měl špinavé boty, a proto nešli hlavním vchodem, ale okolo hotelu. Kate byla v Jiříkově vidění, když kousek dál viděla pobíhat kuře. Trevor ji poučil, že každá slepice má jiné osobité vlastnosti a své jméno. Kate horlivě přikyvovala, i když nepochybně nerozuměla ani slovo.

Willie ukázal na kurník. „Kate, běž se se strejdou Trevorem podívat na slepičky. Já se mezitím půjdu přivítat s tetou Madge,“ navrhl. Chtěl si se sestrou nejdřív promluvit o samotě a ulevilo se mu, když Kate podala Trevorovi ruku a nechala se vést k výběhu pro drůbež.

Willie vešel do hotelu otevřenými dveřmi na terasu. Madge zastihl v prosluněném koutě atria, kde seděla nad účetními knihami u okna s výhledem na postranní zahradu. Naštěstí byla do práce tak zabraná, že jeho, Trevora a Kate oknem nezahlédla. Hotel byl předešlou noc plně obsazený, a tak jí po snídani zabralo hodně času, než se se všemi hosty rozloučila. Ti, kteří je střídali na další noc, měli dorazit až pozdě odpoledne. Pokojské měly napilno a Madge kontrolovala, jestli na nic nezapomněly. Už měla naplánované